

Sygn. akt II UK 144/10

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku M. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.
o rentę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 października 2010 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 13 stycznia 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 13 stycznia 2010 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację M. P. od wyroku z dnia 27 sierpnia 2007 r. Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B., którym oddalono jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych - Oddziału w B. z dnia 22 listopada 2007 r. odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawczynie zarzuciła: 1) naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć (miało) istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: a) art. 233 k.p.c., poprzez jego błędną wykładnię i niezastosowanie oceny i mocy dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, b) art. 227 k.p.c., poprzez uznanie, że przedmiotem dowodu może być kwalifikacja prawna faktów; 2) naruszenie prawa materialnego poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a to art.

57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 6 k.c., poprzez uznanie, iż niezdolność do pracy powstała w okresie, w którym wnioskodawczyni nie była objęta ubezpieczeniem lub w ciągu 18 miesięcy od ustania ostatniego tytułu ubezpieczenia, mimo że okoliczność ta nie została udowodniona przez organ rentowy.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie odwołania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został jej oczywistą zasadnością w zakresie po pierwsze - naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 233 k.p.c. i uznanie, iż dokonanie oceny wiarygodności i mocy dowodów następuje dowolnie i po drugie - art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach, którego konstrukcja wykładana wraz z art. 100 ustawy wskazuje, że ubiegającego się o rentę obciąża wykazanie dwóch pierwszych przesłanek określonych w pierwszym z wymienionych przepisów (istnienie niezdolności do pracy oraz posiadanie wymaganych okresów składkowych i nieskładkowych), natomiast wykazanie trzeciej przesłanki (powstanie niezdolności do pracy w wymaganych okresach) powinno obciążać tego kto kwestionuje powstanie niezdolności do pracy w okresie ubezpieczenia lub okresie równoważnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi, a więc że doszło do kwalifikowanej (widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną) obrazy wskazanych w podstawach kasacyjnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, prowadzącej w

oczywisty sposób do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia.

Odwołując się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżąca wskazuje w pierwszej kolejności na art. 233 k.p.c. Tymczasem zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, do której to sfery art. 233 k.p.c. wprost się odnosi. Z kolei wskazując na treść art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych skarżąca odwołuje się w istocie do naruszenia przez Sąd drugiej instancji zasady rozkładu ciężaru dowodu, jednakże bez odniesienia się do przepisów kwestię tę normujących. W wyroku z dnia 28 marca 2001 r., II UKN 297/00 (OSNAPiUS 2002 nr 23, poz. 577) Sąd Najwyższy stwierdził, że do wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy powinny być dołączone dowody uzasadniające między innymi prawo do tego świadczenia (art. 116 ust. 5 ustawy o emeryturach i rentach), co oznacza, że ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na wnioskodawcy. Inaczej mówiąc, to wnioskodawcę obciąża wykazanie wszystkich przesłanek warunkujących nabycie prawa do świadczenia rentowego, w tym przesłanki określonej w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy. Należy również zauważyć, że skarżąca nie wykazuje, jakie znaczenie dla rozstrzygnięcia mogłaby mieć podnoszona przez nią kwestia, skoro prawomocne orzeczenie w sprawie o rentę z tytułu niezdolności do pracy wiąże co do braku niezdolności do pracy za czas do wydania wyroku, gdy sąd dokonał takiej oceny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2009 r., I UK 209/08, OSNP 2010 nr 13-14, poz. 173).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.